

<http://hallofpeople.com/gr.php?user=Σκαρίμπας>

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

ΟΥΛΑΛΟΥΜ . . .

Ήταν σα να σε πρόσμενα Κερά
απόψε που δεν έπνεε έξω ανάσα,
κι έλεγα: Θάρθει απόψε απ' τα νερά
κι από τα δάσα.

Θάρθει, αφού φλετράει μου η ψυχή,
αφού σπαρά το μάτι μου σαν ψάρι
και θα μυρίζει ήλιο και βροχή
και νειό φεγγάρι . . .

Και να, το κάθισμά σου σιγυρνώ,
στολνώ την κάμαρά μας αγριομέντα,
και να, μαζί σου κιόλας αρχινώ
χρυσή κουβέντα:

. . . Πως – να, θα μείνει ο κόσμος με το "μπά"
που μ' έλεγε τρελόν πως είχες γίνει
καπνός και - τάχας - σύγνεφα θαμπά
προς τη Σελήνη . . .

Νύχτωσε και δεν φάνηκες εσύ·
κίνησα να σε βρω στο δρόμο - ωιμένα -
μα σκούνταφτες (όπου εσκούνταφτα) χρυσή
κι εσύ με μένα.

Τόσο πολύ σ' αγάπησα Κερά,
που άκουγα διπλά τα βήματα μου!
Πάταγα γω - στραβός - μεσ' τα νερά;
κι εσύ κοντά μου . . .

(από τα κείμενα νεοελληνικής λογοτεχνίας Γ' γυμνασίου)

Το εισιτήριο

NANAΙ σαν νάμουν έτοιμος. Και νάναι
Σαν νάχω χάσει το εισιτήριο. Οι κάβοι
Ν' αφροκοπάν, κι οι αφροί να το κουνάνε
Μεσ' στους καπνούς του –όρνιο- ένα καράβι.
Κι εγώ να ψάχνουμαι εδωχάμω. Και όλο- όλο
...το ... ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ να λέω σύντρόφοι ωραίοι!...
και να μην έρχεται μια βάρκα έως το μώλο
να μην φαινώνται πουθενά οι β αρκαρέοι...
Οι βαρκαρέοι!... Το εισιτήριο!.. Να τρέμει
- ζαγάρι εντός μου- η Χαλκίδα και τα όρη.
Κι εκεί να τόχουν συνεπάρει οι ανέμοι
Μετέωρο – μες τσις αχλές του- το βαπόρι...
Ω διάολε!... όλα νάχουν χαθεί και νάχουν πάει
Κι οι άνθρωποι δραπτετεύσει από τους τόπους
Κι αυτό το πλοίο να τραβάει και να τραβάει
Χωρίς μηχανικούς, χωρίς ανθρώπους...
Και χωρίς φώτα. Ακυβέρνητο. Και όλο
Να χλιμιντράει στο χάος. Κι ως θα κλαιω
- κι όλας να ψάχνουμαι, να ψάχνουμαι στο μώλο
και όλο για κείνο το εισιτήριο να λεω...

(έχει μελοποιηθεί από τον Διονύση Τσακνή)

Εαυτούληδες

Ως ωραία ήταν μου απόψε η λύπη.
Ήρθαν όλα σιωπηλά χωρίς πάθη
Και με ήβραν – χωρίς κανέν’ να μου λείπει-
Τα λάθη.
Κι ως τα γνώρισα όλα μου γύρω – μπραμ-πάφες
Όλα κράταγαν, τρουμπέτες και βιόλες
-ΕΑΥΤΟΥΛΗΔΕΣ που με βλέπαν, οι γκάφες
μου όλες.
Α!... τι θίασος λίγον τι από αλήτες
Μουζικάντες μεθυσμένους και φάλτσους
Έτσι ως έμοιαζαν – με πρισμένες τις μύτες-
Παλιάτσους.
Και τι έμπνευση να μου δώσουν τη β έ ρ γ α
Μπρος σε τρίποδα με κ ά ν τ α α μυστήρια,
Όπου γράφονταν τα’ αποτυχημένα μου έργα
- εμβατήρια!
Α!... τι έμπνευση!... Μαιτρ του φάλτσου γω πάντα,
Με τη βέργα μου τώρα ψηλά –λέω- με τρόμους
Να, με δαύτη μου να παρελάσω την μπάντα
Στους δρόμους.
Κι ως πισώκολα θα παγαίνω πατώντας
Μεσ’ σε κόρνα θα τα βροντούν και σαντούρια
Οι παλιάτσοι μου – στον αέρα πηδώντας-
Τα θούρια...

(έχει μελοποιηθεί από τον Διονύση Τσακνή)